

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 18.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11174** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал.1 Закона за държавния служител, чл. 203 и сл. АПК вр. с чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по искова молба на Н. П. Ц. от [населено място], с вх. № 28478/09.10.2017г.на АССГ, срещу Българска агенция по безопасност на храните (БАБХ) с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 Закона за ЗДСл за период от 6 месеца, считано от 01.06.2015 г., в размер на 9900 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска. Вредите са претърпени в резултат на заповед № СОС-29/01.06.2015г. на изпълнителния директор на БАБХ за прекратяване на служебното й правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл, отменена с влязло в сила съдебно решение.
В съдебно заседание на 20.11.2019г., в присъствието на ответника, прави изменение в цената на исковата претенция – 6600 лв., и в периода от 01.08.2015г. до 01.12.2015г., след направено възражение от ответника в писмено становище и в съдебно заседание за изплатено възнаграждение за месец юни и месец август 2015г. на основание чл.106, ал.2 ЗДСл.
Чрез адв. И., в съдебно заседание, ищцата поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковата претенция в измененния размер от 6600 лв. Претендира за разноските по делото, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.
С писмени бележки, подадени на 30.12.2019г., подадени в дадения от съда срок по чл.149, ал.3 ГПК, след приключване на устните състезания, ищцата отново прави

изменение в размера на иска, като претендира присъждане на обезщетение в размер на 7700 лв. На осн. чл.214, ал.1 ГПК размерът на иска може да се измени до приключване на съдебното дирене в първата инстанция. Поради изложеното, направеното в писменото становище искане за изменение е недопустимо.

Ответникът, Българска агенция по безопасност на храните, в писмен отговор, в писмена молба и писмено становище, както и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва иска като неоснователни и недоказани. Твърди, че Н. П. Ц. в исковия период е съдружник и управител на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че исковата претенция е основателна и следва да се уважи.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № СОС-29/01.06.2015г. на изпълнителния директор на БАБХ, на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл, поради съкращаване на длъжността, е прекратено служебното правоотношение с Н. П. Ц., заемаща длъжност директор на дирекция “Административно и информационно обслужване, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ, считано от датата на връчване на заповедта – 01.06.2015г.

В заповедта е посочено на държавния служител да се изплати на осн. чл.106, ал.2 ЗДСл, обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца, след представяне на собственоръчно попълнена декларация и копие на трудова и служебна книжка.

С решение № 7118/19.11.2015 г. по адм. д. № 6332/2015 г. по описа на АССГ е отменена заповед № СОС-29/01.06.2015г. на изпълнителния директор на БАБХ, като с решение № 7543/15.06.2017 г. по адм. д. № 884/2016 г. на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

С отговора на исковата молба, от ответника са представени заверени копия на фишове за изплатени възнаграждения на ищцата за месеците юли 2015г. и август 2015г.

От ТД на НАП С. е изпратено писмо, че за периода от 01.06.2015г. до 01.12.2015г. няма данни за действащи трудови договори за Н. П. Ц.

От ищцата е представено и прието по делото като доказателство удостоверение от НОИ, ТП С.-град, че за периода от юни 2015 до декември 2015г. на Н. П. Ц. са изплатени ПОБ – чл.54б, ал.1 КСО, общо в размер на 4357,10 лв.

Във връзка с дадени от съда указания относно определяне размера на основаната заплата на ищцата към момента на признаване на уволнението за незаконно, от ответника са представени заповед № СПП-9/16.05.2014г. на изпълнителния директор на БАБХ, с която ищцата е преназначена на длъжност началник отдел “Административно и информационно обслужване, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ и е определена основана месечна заплата 1650 лв., длъжностни разписания на ЦУ на БАБХ в сила от 06.06.2017г., в сила от 07.05.2015г, в сила от 01.06.2015г. и заповед № СПД-21/03.02.2017г. на изпълнителния директор на БАБХ, с което на директора на дирекция “Административно обслужване, протокол, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ е определена основна месечна заплата 1925 лв.

В подкрепа на твърдението си, че Н. П. Ц. е управител и съдружник в търговско

дружество, ответникът представя извадки от Търговския регистър за [фирма], ЕИК[ЕИК] към 01.06.2015г. и към 01.12.2015г.

В тази връзка от процесуалния представител на ищцата са представени и приети, удостоверение от управителя на [фирма], К. К., че през 2015г. Н. П. Ц. не е имала договори и не е получавала доходи от [фирма], ЕИК[ЕИК], дружеството не е било активно, не е извършвало дейност, за което са приложени декларация за предприятия без стопанска дейност вх. № 10538892/2015-БСД и годишна данъчна декларация вх. № 2211И0020312/18.03.2016г. Представено е и заверено копие от извадка от НСИ, информационна система “Бизнес статистика”, за [фирма], ЕИК[ЕИК], от което е видно, че за 2015г. има подадена декларация за неактивност.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло в сила съдебно решение на 15.06.2017 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по – горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от служебната ѝ книжка, както и от писмо изх. № 10-004397#1/11.11.2019г. от зам.-директора на ТД на НАП С.

и удостоверение изх. № [ЕГН]-1/12.11.2019г. на ръководител на осигуряването ТП С.-град на НОИ. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на осн. чл.179, ал.1 ГПК обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Твърдението на ответника, че Ц. е получавала възнаграждение като управител и съдружник в [фирма], ЕИК[ЕИК] останаха недоказани. От извадките от търговския регистър се установява, че Н. П. Ц. е съдружник и управител в дружеството, но от това не следва, че е получавала възнаграждение за това. Напротив от приетите писмени доказателства, макар и частни документи, но неоспорени по надлежния ред, се установява, че дружеството не е извършвало дейност през процесния период, а Н. П. Ц. не е получавала доходи и не е имала, сключени с него договори.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В случая е безспорно, че ищцата не се е явила да заеме службата. Моментът на признаването на уволнението за незаконно е датата на влизане в сила на решение № 7118 от 19.11.2015г. по адм.д. № 6332/2015г. на АССГ – 15.06.2017г.

Няма спор и от събраните писмени доказателства се установява, че заеманата от ищцата длъжност преди уволнението не съществува към момента на влизане в сила на решението за неговата отмяна – 15.06.2017г. В мотивите на решение № 7118 от 19.11.2015г. по адм.д. № 6332/2015г. на АССГ, оставено в сила с решение № 7543 от 15.06.2017г. по адм.д. № 884/2016г. на ВАС, е прието, че длъжността, която е заемала ищцата – директор на дирекция “Административно и информационно обслужване, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ не е съкратена, а продължава да се изпълнява под наименованието директор на дирекция “Административно обслужване, протокол, връзки с обществеността и инвестиции”. В тази връзка от ответника е представена заповед № СПД-21/03.02.2017г. на изпълнителния директор на БАБХ, с която на директора на дирекция “Административно обслужване, протокол, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ е определена основна месечна заплата 1925 лв. От нея обаче не може да се определи точният размер на трудовото възнаграждение, полагашо се на ищцата към момента на признаването на уволнението ѝ за незаконно. От сравнението на съдържанието на тази заповед с това на заповед № СПП-9/16.05.2014г. на изпълнителния директор на БАБХ, с която ищцата е преназначена на длъжност началник отдел “Административно и информационно обслужване, връзки с обществеността и инвестиции” се установява, че възнаграждението на Н. П. Ц. е определено с ниво на основана месечна заплата 8 и степен на основаната месечна заплата III степен. Възнаграждението на директор дирекция “Административно обслужване, протокол, връзки с обществеността и инвестиции” при ЦУ на БАБХ е също с ниво на основана месечна заплата 8, но IV степен.

Разпоредбата на чл.104, ал.1 от ЗДСл има за цел възмездяване на уволнен служител при незаконно уволнение за времето, през което е бил без работа, но за не повече от 6 месеца. Проблемът е в определяне на размера на обезщетението, обусловено от основна заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването на служителя да заеме службата. До приемане на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация разпоредбата на чл.104, ал.1 от ЗДСл не създава затруднения. С чл.3, ал.2 от Наредбата основната

месечна заплата се определя по нива и степени съгласно Приложение №1, в минимален и максимален размер, при отчитане на нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Органът по назначаването има по чл. 67, ал.4 от ЗДСл компетентността и субективната преценка да определи конкретния размер на заплата. Моментът на възстановяване на служба е по-близък към момента на признаване на уволнението за незаконно, поради което не е налице правен проблем при определяне на обезщетението на възстановен на служба служител с определена от органа по назначаване конкретна заплата със заповедта за назначаване.

В настоящия случай обаче служителката не е възстановена на служба и поради това няма определен конкретен размер на възнаграждение при възстановяване. Следователно не е налице основна заплата на служител към момента на признаване на уволнението за незаконно по смисъла на чл.104, ал.1 от ЗДСл. Няма законен критерий как да бъде определена заплата на служител с признато незаконно уволнение и при действието на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.

В практиката си Върховният административен съд приема разрешение дадено с решение № 3916 от 29.03.2017г. по адм.д. № 13768/2015г. на ВАС, решение № 15954 от 25.11.2019г. по адм.д. № 12945/2018г. на ВАС, решение № 7951 от 11.06.2014 г. по адм.д.№15588/ 2013 г. по описа на ВАС и решение № 8554/ 11.07.2016 г. по адм.д.№ 258/2016 г. по описа на ВАС, основната заплата да бъде определена като средна стойност между минимума и максимума на основните месечни заплати за съответното длъжностно и експертно ниво. Ц. е заемала длъжността "директор на дирекция" с "Ръководно ниво 5А", ниво на основна месечна заплата 8 , III степен. Към 15.06.2017г., съгласно Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, приложение 1 към чл. 3, ал. 2 в Таблицата за минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за ниво 8, ръководно ниво 5А, III степен минималният размер е 750 лв., а максималният – 2 400 лв. Осреднената стойност за съответното длъжностно и ръководно ниво, заемано от ищцата е в размер на 1575 лв. Това обаче е по-ниско е определеното ѝ със заповед № СПП-9/16.05.2014г. на изпълнителния директор на БАБХ, основано месечно възнаграждение в размер 1650 лв., поради което съдът счита, че в случая по-справедливото и точно обезщетение следва да се определи въз основа на този размер, за който е доказано и е безспорно, че П. е получавала, преди издаване на незаконосъобразната заповед, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение.

С оглед изменението на иска, направено в съдебно заседание на 20.11.2019г., обезщетението се претендира за четири от определените в закона б месеца, в които П. е останала без работа, а именно от 01.08.2015г до 01.12.2015г., тъй като за периода от 01.06.2015г. до 01.12.2015г. ѝ е изплатено обезщетение по чл. 106, ал.2 ЗДСл. За исковия период дължимото обезщетение е общо в размер на 6600 лв. Следователно искът е изцяло основателен - доказан по основание и размер.

Следва да бъде присъдена и съответната законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на спора на ищцата следва да бъдат заплатени направените по делото разноски в размер на 835 лв., съгласно представения списък и доказателствата за заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно. Размерът на адвокатското възнаграждение - 825 лв.

- е договорен и заплатен в минималния размер предвиден в чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.20014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, въз основа на първоначалния размер на иска, преди изменението му. След изменението размера на иска, договореното възнаграждение е малко над определения с Наредбата минимум. Действително делото не се отличава с фактическа и правна сложност, но с оглед продължителността му, съдът счита, че не е налице прекомерност. Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на осн. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., Българска агенция по безопасност на храните да заплати на Н. П. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба, поради незаконно прекратяване на служебното правоотношение със заповед № СОС-29/01.06.2015г. на изпълнителния директора на Българска агенция по безопасност на храните, в размер на 6600 (шест хиляди и шестстотин) лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба на 09.10.2017 г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Българска агенция по безопасност на храните да заплати на Н. П. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 825 (осемстотин двадесет и пет) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: